

"עמדו הכן כולכם"

ימי ההכנה ליום הבהיר י"א ניסן - קי"ד שנה

ישנם המתכוננים לתת מתנה בנוגע ליום-הולדת וכו' וחושבים מה כדאי לתת:

הנה כאן המקום להעיר בעי"ן ו"להאיר" באל"ף, שלכל לראש - יש לקשר את המתנה עם ענין התורה

וכאן המקום להוסיף:

היות שישנם המתכוננים לתת מתנה בנוגע ליום-הולדת וכו', וחושבים מה כדאי לתת: ענין של צדקה, שגם היא מענייני הפורים, או ענין של תורה וכו' -

הנה כאן המקום להעיר בעי"ן ו"להאיר" באל"ף, שלכל לראש - יש לקשר את המתנה עם ענין התורה. ולא רק ענין הצדקה למטרה של תורה, שאמנם זהו "תמכין דאורייתא", ועל הפסוק "תומכיה מאושר" איתא בזהר: "אל תקרי מאושר אלא מראשו", שהוא ממשיך מראש ומקור כל הברכות על ידי זה שהוא "מתמכין דאורייתא" -

אבל אעפ"כ, זה לא מגיע למעלת לימוד התורה, אע"פ שתחילה נאמר "זבולון בצאתך" ורק אח"כ "ישכר באהלך".

במילים אחרות, הכונה פשוטה:

תהיה המתנה אשר תהיה, אך כל אחד שרוצה לתת - אם-כי במתנה באופן כללי לא שייך להתנות תנאים... אבל, מתנה מטרתה לגרום נחת-רות - הנה תהיה המתנה אשר תהיה: צדקה באופן כך, או פעולות טובות באופן כך, ומעשים טובים באופן כך - הנה נכון ורצוי וטוב וישר ונעים וכו', ככל חמישה-עשר התוארים שאמרים ב"אמת ויציב", שיהיה אצל כל אחד ענין של הוספה בענין של לימוד התורה. וכאמור - הן בנגלה והן בפנימיות.

משיחת פורים ה'תשל"ב

באחת השיחות דיבר הרבי במעלת אלו שהיו ב"ופרצת" ושמחו יהודים בפורים, ואמר להם שהם עשו את עיקר הבוזנה ומרדכי (הרני התנוון על עצמו) נמצא עמהם יחד

יומן הרה"ת ר' מ"מ שי' וואלף מימי ט"ו-כ"א אדר-שני ה'תשכ"ה - כקביעות שנה זו

יום שישי ט"ו אדר, שושן פורים תשכ"ה

הרבי בא 9:50, נכנס לתפילה 10:05 ונגמר 10:40.

בשעה 3:15 התחיל יחידות. נכנס גם זרח סלאווין ועוד, ונגמרה היחידות בשעה 4:15.

הרבי נסע לביתו 4:20, וחזר מביתו 5:30.

נכנס למנחה 5:50, ונגמר מנחה 6:03.

ר' יואל כהן חזר המאמר של פורים בלילה ההוא.

בשעה 7 ירד למעריב וקבלת שבת ובשעה 7:30 נגמר.

הילדים שרו ליד הדלת והרבי עודד עם היד.

הלך הביתה 9:30.

שבת קודש פרשת צו, ט"ז אדר"ש תשכ"ה

הרבי בא הבוקר בשעה 9:15 וירד לתפילה בשעה 10.

שחרית כרגיל. הרבי קיבל מפטיר ואמר רק חצי מפטיר. היו שלושה חתנים השבת, אלימלך צוויבל ועוד. ב"הוא אלקינו" שרו, והרבי עודד עם היד. התפילה נגמרה 12:10.

ירד להתוועדות 1:30, דיבר עוד על "הרצים דחופים", וכן אמר שאלו שסיימו את הלקו"ת על פרשה זו יאמרו כולם ביחד לחיים.

באחת השיחות דיבר הרבי במעלת אלו שהיו ב"ופרצת" ושמחו יהודים בפורים, ואמר להם שהם עשו את עיקר הכוונה, ומרדכי נמצא עמהם יחד (הרבי התכוון על עצמו). הרבי דיבר על זה הרבה. אח"כ אמר להם שיאמרו "לחיים", וחיפש אותם ושאל אם יש עוד, הראו לו וענה "לחיים" בקול ובהדגשה.

אח"כ המשיך הלאה ואמר שאלו שנשארו פה וודאי אכלו ושתו טוב, שינגנו "עסן עסט זיך". התחילו לנגן, הרבי עשה בראשו שינגנו בהדגשה ובשימת לב, וסגר עיניו והיה מאוד רציני, ועל הפנים והתנועות היה ניכר שעוצר עצמו מבכי. כך נמשך הדבר זמן ממושך.

הרבי היה שמח השבת.

ההתוועדות נגמרה 4:10 ומנחה 4:17.

חזר מביתו 6:10.

המשך בעמוד הבא <<<

כ"ק אדמו"ר יוצא מבית הכנסת כשהסידור והמגילה בידיו הק'

תורת אברהם

שיחות, אגרות ויומנים
בעניני דיומא

גליון קיב

יו"ל לחיזוק ההתקשרות
לכ"ק אדמו"ר נשיא דורנו
צוקללה"ה נבג"מ זי"ע

ועש"ק פ' צו, ה'תשע"ו

שנת 'הקהל' - ופרצ"ת

מאה ושלוש-עשרה שנה להולדת כ"ק אדמו"ר

יוצא לאור עלידי

והתלמידים השלוחים

שיבות תומכיתמיימים ליובאוויטש באה"ק

להצטרפות לרשימת תפוצה:

BeitChayeinu@gmail.com

להקדשות: +972-50-2599317

שכנראה לא, והרבי אמר לו שיראו לסדר שיסעו מה שיותר בחורים לשמח את החתן. מיד התארגנו גם הרבה מהתמימים ונסעו.

חזר בשעה 10:06, נכנס למעריב 7:03 ונגמר 7:14.

הרבי נסע עם הרבנית הביתה בשעה לא ידועה.

יום רביעי, כ"ף אד"ש תשכ"ה

היום בשעה 9:40 נסע קרינסקי עם הרבי למקווה, ונסע אתו דרך איסטערן פארקווי, ובמקווה של הקראסטירער היו שם כמה בחורים ומיד ברחו. הרבי חזר מהמקווה בשעה 10:05. הרבי אמר לקרינסקי שיתפלל מנחה רגיל.

המנין של הרבי התפלל ליד חדרו ושמו שם את המנורה ואת הנרות והתפלל על יד הסטנדרער. בשעה 10:25 יצא הרבי להתפלל ולא אמרו תחנון מפני שהיו חתנים. הרבי הכה בסלח לנו של שמונה עשרה, ולפני חזרת הש"ץ חיפש את החתנים. התפילה נגמרה 11:07.

בשעה 3:17 נכנס למנחה ונגמר מנחה 3:32. לפני מנחה נתן כמה מטבעות לקרן שניאור.

בשעה 5:05 נסע הרבי לביתו וחזר 6:15.

היום אמר חדקוב לישיעי' הרצל, שימסור לבחורים שעוד לא הודיעו לרבי עם מה הם נוסעים שיודיעו, והכניסו, ויצאה תשובה שיתיעצו עם הנהלת הישיבה.

הרבי נסע הביתה עם קרינסקי בשעה 11:25.

יום חמישי, כ"א אד"ש תשכ"ה

הרבי בא בבוקר ל-770 בשעה 9:33 ובשעה 9:48 נכנס להתפלל. לא אמר תחנון מפני שהיו החתנים, ולפני חזרת הש"ץ חיפש אותם הרבי. קיבל שלישי. התפילה נגמרה 10:30.

למנחה נכנס 3:17 ונגמר 3:30. לפני מנחה עמד שמעון לזרוב לקבל את הסיידור, ולפני חזרת הש"ץ הרבי חיפש אותו.

נסע לביתו 5:05 וחזר 6:15 ואז הלכו הבחורים לשאוב מים שלנו בחוץ, והרבי הביט עלי ועל עוד כמה שעמדו.

למעריב יצא 7:08 ונגמר 7:19. אחרי מעריב נכנס חדקוב לרבי.

הלילה נכנס קובלסקי לרבי בערך לשעתיים.

הרבי נסע לפני 12.

הרבי נסע לביתו עם הרבנית ב-11:30. הרבי מוריד את התריס של המכוננית, נותן לרבנית לצעוד לפניו ונכנס לביתם. הרבי בדק אם כל החלונות סגורים, כך עושה כל ערב בבואו לביתו.

הבוקר בא הרבי בשעה 9:40, נתן צדקה לקרן שניאור, נכנס לתפילה 9:51 ולא אמרו תחנון, כי היה החתן אלימלך צוויבל. לפני חזרת הש"ץ חיפש הרבי את החתן אלימלך, התפילה נגמרה 10:40. [ברשימה אחרת: הבוקר בא הרבי 9:33 נכנס להתפלל בשעה 9:49. עליה קיבל אלימלך צוויבל החתן ושלישי קיבל הרבי. לא אמרו תחנון. התפילה נגמרה 10:40].

בשעה 3:17 יצא הרבי למנחה, ועמדו שני חתנים בחוץ לקבל את הסיידור, הרבי שאל מי מתחתן קודם, ואח"כ שאל באם הם שניהם ישראלים, וענו שכן. הרבי אמר להם להפיל גורל, ור' אלימלך צוויבל אמר שמושקוביץ יותר מבוגר ממנו ונתן למושקוביץ, ומושקוביץ נתן אחריו לאלימלך.

הלך הערב הביתה 5:20 וחזר 6:15.

נכנס למעריב 7:04 ונגמר מעריב 7:15.

הרבי נסע לביתו עם הרבנית ב-11:30 [שם: 11:45]. הרבי מוריד את התריס של המכוננית, נותן לרבנית לצעוד לפניו ונכנס לביתם. הרבי בדק אם כל החלונות סגורים, כך עושה כל ערב בבואו לביתו.

יום שלישי, י"ט אד"ש תשכ"ה

הבוקר בא הרבי בשעה 9:30, נכנס להתפלל 9:48

ונגמר 10:31. לפני התפילה שם כמה מטבעות לקרן שניאור. לפני חזרת הש"ץ חיפש את החתן ולא אמרו תחנון.

למנחה יצא בשעה 3:18, בחוץ עמד מיכאל באנשוויץ לקבל את הסיידור ונתן לו ואמר לו משהו. נתן צדקה לקרן שניאור לפני מנחה. מנחה נגמר 3:31.

בשעה 5 בערב הלך הביתה. בשעה שיצא עמד ר' זלמן בוטמאן והרבי שאל אותו אם הוא נוסע לחתונה של מיכאל באנשוויץ, וענה

פ"ק אדמו"ר משיב את המגילה לנרתיקה בסיום הקריאה

מעמנו וראו

פורים תשכ"ה

כי מרדכי היהודי משנה למלך אחשוורוש

כאשר אומרים ש"פרשת גדולת מרדכי" נכתבה "על ספר דברי הימים למלכי מדי ופרס" - נשאת השאלה: למאי נפק"מי? מדוע אמנם להוט מרדכי כ"כ ("וואס איז טאקע מרדכי אזוי פארקאכט") שיכתבו אודותיו ב"ספר דברי הימים למלכי מדי ופרס", ומה נוגע שידעו זאת עתה, בשנת תשכ"ה, בברוקלין?!

ועל זה מנבאת המגילה: "כי מרדכי היהודי משנה למלך אחשוורוש".

הן אמת שנמצאים בזמן הגלות, ואז הנה המלך בגלוי הוא אחשוורוש, "שהושרו פניהם של ישראל בימיו כשולי קדרה", הרי, כל זה הוא רק "לפנים", והאמת היא שגם ב"הסתר אסתיר" נמצא ה"פני", ולכן גם בזמן הגלות, הנה ה"משנה למלך אחשוורוש" שמנהיג את כל הענינים בפועל הוא - "מרדכי היהודי".

. . ועפ"ז מובן הטעם שדבר זה צריך להיכתב ב"ספר דברי הימים למלכי מדי ופרס" - כדי שהנהגת מדי ופרס תהי' (לא כפי שמתקבל אצל אחשוורוש כפשוטו, אלא) ע"פ ה"משנה למלך אחשוורוש" שהוא "מרדכי היהודי".

ברצוני לברך אתכם ואת עצמי שפורים זה יהי' האחרון בגלות

[כ"ק אדמו"ר שליט"א צוה לנגן ניגון ד' הבכות לאדמו"ר הזקן, והניגון "ניע זשוריצי כלאָפּציי". ואח"כ אמר:]

ברצוני לברך אתכם ואת עצמי,

- כפי ששמעתי פעם מכ"ק מו"ח אדמו"ר בנוגע לנתינת פדיונות, ששייך ליתן פדיון בינו לבין עצמו ("געבן פאַר זיך צו זיך אליין"), ובפרט על הציון הקדוש של כבוד קדושת אדונו מורנו ורבנו... -

שברכתו של כ"ק מו"ח אדמו"ר בפורים דא' השנים האחרונות בחיים חיותו בעלמא דין, שיהי' זה הפורים האחרון בגלות - תתקיים בפורים זה!

וסיים: "און דער רבי שליט"א זאָל אונדז פירן אַנטקעגן משיחין".

סיום התנועות פורים ה'תיש"א

תובעים מאתנו שלמרות שהחושך נעשה גדול יותר והדור נעשה קטן יותר נפעל דווקא עכשיו ביאת המשיח!

ישנם כאלה ששואלים קושיא: נמצאים אנו בחושך כפול ומכופל דעקבא דמשיחא, ואיננו יכולים להידמות לזקני החסידים, לחסידים הראשונים, ובודאי לא לדורות הראשונים; החושך נעשה גדול יותר, והדור נעשה קטן יותר; ואעפ"כ, תובעים מאתנו שלמרות שהחושך נעשה גדול יותר והדור נעשה קטן יותר, נפעל דווקא עכשיו ביאת המשיח – היתכן?!

הנה על זה נאמר בקהלת "אל תאמר... שהימים הראשונים היו טובים מאלה כי לא מחכמה שאלת על זה" – לא נאמר בכתוב שאין זו שאלה, השאלה היא שאלה, אבל, "לא מחכמה שאלת על זה".

חכמה העליונה קבעה את הסדר בעולם, סדר הדורות, ומי יהי באיזה דור, וכפי שמצינו ש"הראה הקב"ה לאדם הראשון דור דור ודורשיו, וכיון שאותנו העמידו בדור זה, בודאי ניתנו לנו הכחות הדרושים לעבודה בדור זה.

...ובדורנו זה, כיון שהחושך נעשה גדול יותר והדור נעשה קטן יותר, וכשמסתכלים בהנעשה בעולם שהחושך כפול ומכופל, וידע איננו בנפשי מעמדו ומצבו, לא רואים לכאורה שום עצה ומבוא כיצד להפוך את העולם ממרירו למיתקא ומחשוכא לנהורא – ה"ז הוכחה שנדרשת מאתנו עבודה קשה יותר, וכיון שכן, בודאי ניתן לנו הכח המיוחד הדרוש לעבודה זו, כח המסירת-נפש.

– כחות הגלויים נתמעטו אמנם בדור זה, דרא דעקבא דמשיחא; אבל כח המס"נ (כחות הנעלמים) מתגלה דווקא בבחינת העקביים (ואצל אנשים פשוטים), דורנו זה.

וכשיוצאים לעולם בכח המס"נ – אין מקום להתפעל מזה ש"אתם המעט מכל העמים", כיון שיודעים שבכחו וביכלתו של יהודי אחד לפעול על קהילה ועדה שלימה, להפכם ליהודים יראים ושלמים וחסידים.

ועדיין יכול לטעון: ע"פ שכל, טעם ודעת, לא נראית האפשרות להביא הדבר מן הכח אל הפועל, לגלות את הכחות שלו באופן שיוכל לבדו לפעול על קהילה שלימה.

והמענה לזה – שהתחלת העבודה צריכה להיות כבימי הפורים באופן ד"לא ידע":

גם כאשר אינו מבין בשכלו כיצד יבוא הדבר לידי פועל, צריכה להיות הגישה באופן שמוחלט אצלו בתוקף הכי גדול, אי אפשר בלאו הכי, שצריך להתנהג באופן ש"עיניו טובה (גם) בשל אחרים", ע"י ההתעסקות עם הקהילה כולה, ומוחלט אצלו שכיון שהוטל עליו תפקיד זה (גם אם אין הדבר מתקבל בשכלו) צריך הוא למלאותו, ואז, בודאי ימצא את הדרכים והאופנים המתאימים – ע"פ שכל, טעם ודעת, "ידע" – לפעול על הקהילה כולה.

משיחת פורים הי'תיש"א

מעצמו וראו

פורים תשכ"ה

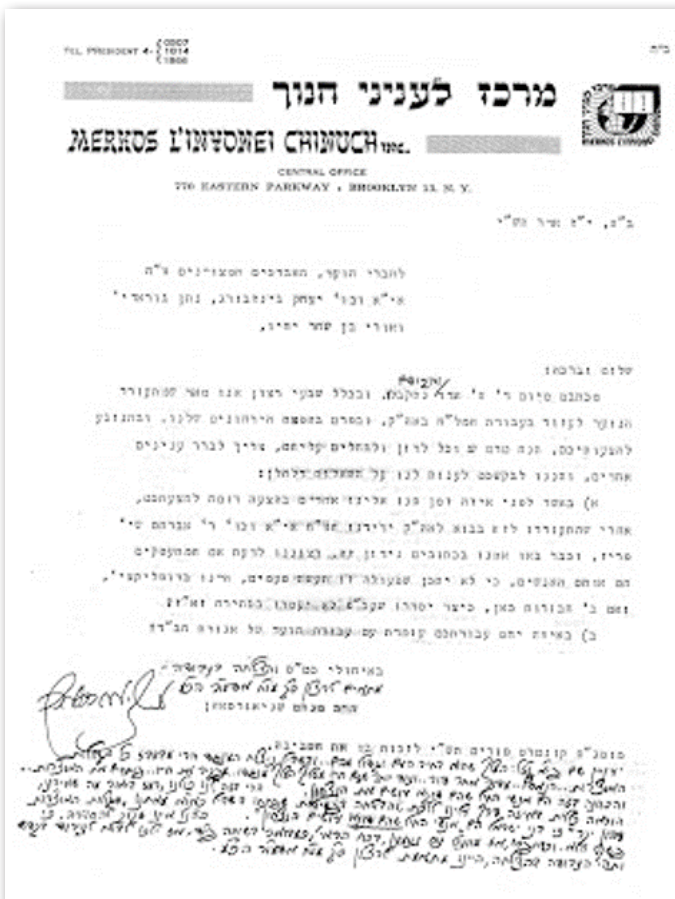
"משנה למלך" אינו הוראה לרבים

מטעם זה מצינו בכ"מ שהיו שסירבו לקבל הצעת מינוי בעסקנות ציבורית – דלכאורה: הרי הצעת המינוי באה ממי שהי' אפשר לסמוך עליו כו', וע"פ דין, העוסק בצרכי ציבור פטור מלימוד התורה וכו', וא"כ, למה סירבו לקבל המינוי – כי מלבד המורא מפני הניסיון שבדבר הרי אי אפשר להשוות זאת למעלת ה"יחוד נפלא ועצום" שע"י לימוד התורה דוקא, אפילו לא ע"י קיום המצוות, כמבואר בארוכה בתניא ובמאמרי חסידות.

וזהו המשך הענינים במגילה – שהעובדה ש"מרדכי היהודי (הוא) משנה למלך אחשוורוש" היא רק בגלל היותו "גדול ליהודים", כי, לאו כל מוחא סביל דא, ואין זו דרך לרבים; ולא עוד אלא שאפילו מרדכי בעצמו לא הי' מרוצה מזה, בראותו שהוא "רצוי לרוב אחיו", "ולא לכל אחיו, שפירשו ממנו מקצת סנהדרין".

וכיון שכן, הנה כשמדובר על חינוך הילד, הרי גם אם הוא חושב שהילד יכול להיות "משנה למלך אחשוורוש" – אומרים לו: הוזהר והוזהר! עליך לעשות ממנו "ישב אוהל", שישב וילמד תורה כל ימיו כולם.

"אנשי החיל" הם דווקא עושים את הנצחון

לפנינו הוספה בכתי"ק בשולי מכתב כללי- פרטי מי"ז אדר תש"ו בו מציין כ"ק אדמו"ר להוראה הנלמדת מהמבואר בקונטרס החדש שצורף למכתב – קונטרס פורים, בו נדפס חלק הג' ד"המשך ההילולא".

פענוח הכתי"ק:

יעוין שם פ"א וז"ל: המלך שהוא בחיר העם וגדל מהם... ובשביל ניצוח המנגד הרי מבזבו כל סגולות האוצרות... הנאסף... מדור אחר דור... ועוד יותר שגם חיינו משליך המלך מנגדו... מפקיר את חיינו... פותחים את האוצרות... והכוונה בזה הם אנשי החיל שהם דווקא עושים את הנצחון.

הרי לנו כולנו רמז ביאור מה שאירע, הוראה כללית באיזה דרך עלינו ללכת, והבטחה בפשיטות שפתחו בשביל כאו"א מאתנו "סגולות האוצרות דהון כי בני ישראל הם אנשי החיל שהם דווקא עושים הנצחון".

כהנ"ל אינו זקוק להסברה, כי פשוט הוא. וכשיפתסו, אז מ'וועט עס נעמען, בכח הראי', כמבואר בשיחה פ"ד, אז ילך לבטח לעבודתו בקדש ותהי' העבודה בהצלחה, ומתאמת לחפץ ורצון כ"ק מו"ח אדמו"ר הכ"מ.

וגדול ליהודים

צריך להיות כתוב ב"פרס דברי הימים למלכי מדי ופרס", שכאשר אהשוורש היה מולך בכיפה, אזי ה"משנה למלך אהשוורש" הוא "מרדכי היהודי", שמתנהג באופן שהוא טוב לבני".

אבל, מי הוא זה שיכול להיות "משנה למלך אהשוורש" בפועל - הנה לא זו בלבד שצריך להיות "מרדכי היהודי", אלא בין היהודים גופא עליו להיות "גדול ליהודים",

וגדלות - לא בוחרים ולוקחים לבד, כי "המחור על הגדולה", אזי אדרבה - "גדולה בורחת ממנו"; מישחו אחר צריך לומר עליו שהוא "גדול", ובוה גופא - לא יחיד אלא רבים, ודוקא "יהודים" ("גדול ליהודים"), שכופרים בע"ז ומודים בכל התורה כולה;

ואו - יכול להצליח בנסיון שישנו בתפקיד "משנה למלך אהשוורש".

מעורר שנהגה יגמרה בנה
אית הא נאמנה פיה הלטעה
אקמה את לחד תקנה הזאת

מעורר שהשנה היא שנת הקהל

בימי הפורים של שנת הקהל, בודאי שהענין ד"קבל היהודים את אשר החלו לעשות" הוא ביתר שאת וביתר עוז

דובר כמ"פ במשך השנה שזוהי "שנת הקהל", שלשון זה מוכיח שזו ענין ששייך לכל השנה, והינו, שאע"פ שמצות הקהל עצמה אינה אלא ביום מסוים בחול המועד סוכות, מ"מ, הפעולה שנעשית אז היא פעולה נמשכת, שיש לה השפעה על כל השנה כולה, שכל השנה הוא באופן אחר, כיון שבתחילתה הי' הענין של "הקהל את העם האנשים והנשים והטף וגרך אשר בשעריך למען ישמעו ולמען ילמדו וגו' לעשות את כל דברי התורה הזאת".

וכן הוא גם בנוגע לימי הפורים, ובפרט שענינו של פורים הוא "וקבל היהודים את אשר החלו לעשות" ש"קבלו מה שהחלו כבר בזמן דמתן תורה", הרי מובן, שבימי הפורים של שנת הקהל, שבמשך כל השנה כולה ישנה פעולה מיוחדת "לעשות את כל דברי התורה הזאת", הרי בודאי שהענין ד"קבל היהודים את אשר החלו לעשות" הוא ביתר שאת וביתר עוז.

ולהעיר, שבשניהם מופיע הביטוי "לעשות": בפורים - "וקבל גו' לעשות", ובהקהל - "לעשות את כל דברי התורה הזאת". וגם מצד תוכן הענינים - הרי הפעולה ד"הקהל" היא "לעשות את כל דברי התורה הזאת" ברצון עצמם, וזוהי גם פעולת ימי הפורים שבהם "קיימו מה שקיבלו כבר", שקיים התורה יהי' לא מפני ש"כפה עליהם הר כגיגית", אלא בעבודתם עצמם.

ולכן מצינו ב"הקהל" עוד כמה פרטים שהם בדוגמת פורים.

. ע"פ האמור שהחויב דהקהל הוא גם על הטף, כהסוגיא בקידושין, וכן הוא פשוט הכתוב "הקהל את העם האנשים והנשים והטף וגרך גו'" שהחויב הוא אצל כולם בשוה - מודגשת השייכות עם ימי הפורים:

גזרת המן היתה "מנער ועד זקן טף ונשים", והיינו, שהיתה גזירה מיוחדת בנוגע לטף - לא רק בתור טפל לאנשים ונשים ואדרבה, הגזירה על הטף היתה ענין עיקרי, כדאיתא במדרש "אמר (המן) אין אני שולח ידי תחלה אלא באילו התינוקות".

ובזה משתווה ענין הפורים למצות הקהל, שרק בה יש הענין המיוחד של הבאת הטף.

מהתוונדות פורים היתשכ"ז

כשנדרה השינה מתגלה מעלת ישראל מיט א שטורעם

ב"ה. מועתק בזה קטע מהמאמר דפורים (כפי שתפסנו).

כמו שבאדם התחתון, ענין ההתעלמות שבעת השינה הוא מה שהכחות מתעלים ומסתלקים למקורם וששם על לעצם בנפש, ולכן התחתון והגורעון שבשינה הוא רק כחות הגלויים (שכל הכחות הם ב**בית** באופן בלתי מסודר), משא"כ כחות הכלולים בנפש, עם היותם כולם בהשוואה, אין זה שום חסרון כלל, ואדרבה, דוקא בהיותם כלולים בנפש הם בתחילת השלימות (יותר מכפי שהם נמשכים בגילוי), עד"ו הוא גם בהנמשל, דענין ההתעלמות בזמן הגלות (שינה) הוא כח מעצמה אוא"ס מתעלים ומסתלקים למקורם וששם על בעצמות אוא"ס ב"ה ושם בעצמות אוא"ס הנה השלם האצול דישראל דוקא, עם כל המעלה דישראל, מיטן גאונן ששנכונותם שטורעם (בדוגמת כחות הכלולים בנפש, שהם בתחילת השלימות), אלא שזהו בעצמות אוא"ס דוקא משא"כ בבחינת השתלשלות אין זה ניכר, ולכן נעשה מזה ענין הגלות (ולכן נעשה מזה ענין הגלות) ונא"ו אה אצול דע (לוי' קסג) בהאשמות (אשמה אע"פ שיהא גלי א של אצולין) אם נרשם נכון, כי לכאורה המשל אינו מתאים עם הנמשל. שהרי בכחות הכלולים בנפש - כל הכחות הם בהשוואה (ואין מעלה בהשכל על שאר הכחות), ואילו בהנמשל מרגישים על בעצמות אוא"ס הנה השרש דישראל דוקא מיטן גאונן שטורעם?

לפנינו שאלה שהכניסו המניחים" לכ"ק אדמו"ר, אודות הנתבאר במאמר ד"ה "בלילה הוא" שנאמר בהתוונדות פורים ה'תשד"מ.

כ"ק אדמו"ר השיב על קושיית המניחים, כשהוא משלב את הוספותיו על נייר מכתב המניחים. מעניין ציין, כי על התיבות "עצמות אוא"ס" הקפיד כ"ק אדמו"ר שלא להעביר קו, כ"א להקיפם בעיגול ולסמן להשמיטם.

פענוח הכתי"ק, הגהות כ"ק אדמו"ר באו במודגש.

מועתק בזה קטע מהמאמר דפורים (כפי שתפסנו).

כמו שבאדם התחתון, ענין ההתעלמות שבעת השינה הוא מה שהכחות מתעלים ומסתלקים למקורם וששם על לעצם בנפש וכלל החסרון והגורעון שבשינה הוא רק כחות הגלויים (שכל הכחות הם ב**בית** באופן בלתי מסודר), משא"כ כחות הכלולים בנפש, עם היותם כולם בהשוואה, אין זה שום חסרון כלל, ואדרבה, דוקא בהיותם כלולים בנפש הם בתחילת השלימות (יותר מכפי שהם נמשכים בגילוי), עד"ו הוא גם בהנמשל, דענין ההתעלמות בזמן הגלות (שינה) הוא שכל הענינים מתעלים ומסתלקים למקורם וששם על בעצמות אוא"ס ב"ה - תיבות אלו הקיף כ"ק אדמו"ר בעיגול והורה להשמיטם) הוא השרש המקור דישראל דוקא, עם כל המעלה דישראל, מיטן גאונן שטורעם (בדוגמת כחות הכלולים בנפש, שהם בתחילת השלימות), אלא שזהו בעצמות אוא"ס דוקא - תיבות אלו הקיף כ"ק אדמו"ר בעיגול והורה להשמיטם) למעלה, משא"כ בבחינת ובסדר ההשתלשלות אין זה ניכר, ולכן נעשה מזה ענין הגלות. וכשנדרה השינה ונמשך מהמקור בפנימיות (בסדר ההשתלשלות) מתגלה מעלת ישראל מיט א שטורעם.

(על הקטע דלקמן מתח כ"ק אדמו"ר קו וסימן להשמיטו): אם נרשם נכון, כי לכאורה המשל אינו מתאים עם הנמשל. שהרי בכחות הכלולים בנפש - כל הכחות הם בהשוואה (ואין מעלה בהשכל על שאר הכחות), ואילו בהנמשל מרגישים שבעצמות אוא"ס הוא השרש דישראל דוקא מיטן גאונן שטורעם?

לזכות

החתן הרה"ת יחזקאל והכלה מרת חי מושקא שיחיו לאזאר לרגל נישואיהם בשעטו"מ וא"ו אדר שני היתשע"ו - שנת הקהל את העם - נדפס ע"י הורי הכלה הרה"ת יעקב וזוגתו יונה בריינדל שיחיו גולדשמיד

לזכות

הת' שניאור זלמן שי' גרוניר לרגל בואו בקשרי השידוכין עב"ג למשפחת פרוש בשעטו"מ נדפס ע"י ולזכות הורי החתן הרה"ת ישראל מנחם מענדל וזוגתו שיחיו גרוניר

לזכות

הרה"ת יוסף יצחק שי' מלכא לרגל יום הולדתו בשב"ק, ט"ז אדר שני היתשע"ו - שנת הקהל את העם - ולזכות כל בני משפחתו שי' להצלתה רבה ומופלגה בגור'ר, בריאות איתנה ושמחה אמיתית ולהתקשרות איתנה באילנא דחיי